

Sygnatura akt VIII Ga 180/13

WYROK

WIMIENIURZECZYPOSPOLITEJPOLSKIEJ

Dnia 12 lipca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Krzysztof Górski

Protokolant stażysta Patrycja Predko

po rozpoznaniu w dniu 11 lipca 2013 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

przeciwko (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 12 marca 2013 roku, sygnatura akt XI GC 660/12,

I. oddala apelację;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 90 zł (dziewięćdziesięciu złotych) tytułem kosztów procesu w postępowaniu odwoławczym.

VIII Ga 180/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 5 marca 2012 r. powódka (...) spółka z o. o. w S. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej (...) spółki z o. o. w P. kwoty 657,84 zł z ustawowymi odsetkami pod 5 marca 2012 r. i kosztami procesu. W uzasadnieniu wskazano, że powódka wykonała dla pozwanej przewóz międzynarodowy, za co pozwana zapłaciła wyłącznie umówioną kwotę netto, odmawiając zapłaty podatku VAT.

W dniu 23 marca 2012 r. został wydany w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwana zaskarżyła nakaz w całości, żądając oddalenia powództwa i zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu. W pierwszej kolejności wniosła o odrzucenie pozwu z uwagi na zapis na sąd polubowny, następnie o odrzucenie pozwu z uwagi na czasową niedopuszczalność drogi sądowej (niewyczerpanie przez powoda trybu reklamacyjnego zgodnie z art. 75 ust. 1 i 2 Prawa przewozowego). Co do meritum wskazała, że w zleceniu przesłanym przez pozwaną powódce wskazano, że do przewozu ma mieć zastosowanie zerowa stawka VAT, gdyż przewóz jest przewozem poza terytorium Unii Europejskiej, ponadto zgodnie z treścią zlecenia wskazany tam fracht miał stanowić całość należnego powódce wynagrodzenia.

W odpowiedzi na sprzeciw powódka wniosła o oddalenie wniosku o odrzucenie pozwu i wskazała, że wykonywała – zgodnie z umową – przewóz wewnątrzunijny, do którego zastosowanie ma stawka VAT 23%, a umówiony fracht

był kwotą netto, nadto pozwana nigdy nie dostarczyła jej dokumentów potwierdzających, że towar został wywieziony poza UE.

Postanowieniem z dnia 10 lipca 2012 r. wniosek o odrzucenie pozwu został oddalony.

Wyrokiem z dnia 12 marca 2013 Sąd Rejonowy oddalił powództwo i rozstrzygnął o kosztach procesu zasądzając z tego tytułu od powoda na rzecz pozwanego kwotę 197 zł.

Wyrok został oparty o następujące ustalenia faktyczne:

W dniu 6.12.2011 r. pozwana przesłała powódce zlecenie nr (...) na przewóz towarów na trasie Niemcy - Polska. Załadunek towaru miał się odbyć 7.12.2011r, rozładunek 9.12.11 r. Jako odbiorcę wskazano firmę (...) Rosja, zlecenie zawierało też adnotację, że kierowca ma zabrać dokument ex z miejsca załadunku. Fracht ustalono na 640 euro. W końcowej części zlecenia wskazano, że zgodnie ze znowelizowanymi przepisami ustawy o VAT dla usług transportu międzynarodowego obowiązuje stawka VAT 0% i że dokumenty potwierdzające zasadność stosowanie tej stawki zostaną powódce dostarczone po zakończeniu transportu.

Powódka odebrała towar, w liście przewozowym jako odbiorcę wskazano firmę (...) w P., jako miejsce przeznaczenia P..

W P. towar został przeładowany i przez innego przewoźnika wywieziony do Rosji.

Powódka w dniu 10.12.2011 r. wystawiła fakturę na kwotę 3518 zł (2860,16 zł netto + 23% VAT) z terminem płatności 24.01.2012.

Pismem z 3.12.11 r. pozwana poinformowała, że dla wykonanego przez powódkę przewozu stawka VAT wynosiła 0% i wezwała do skorygowania faktury, informując, że przesyła dokumenty świadczące o przekroczeniu przez towar granicy z państwem trzecim.

Pozwana zapłaciła powódce 2860,16 zł. Powódka wzywała pozwaną do zapłaty 657,84 zł (równowartość VAT przy stawce 23%) w dniu 23.02.12, 2.03.12 r.

W oparciu o przedstawione ustalenia Sąd uznał powództwo za nieuzasadnione.

Umowę między stronami Sąd zakwalifikował jako umowę przewozu, której elementy istotne określa art. 774 k.c., w myśl którego przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, do przewiezienia, za wynagrodzeniem, osób lub rzeczy, a szczegółowe prawa i obowiązki stron reguluje konwencja genewska o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) z 19 maja 1956 r. (Dz.U. 1962 Nr 49 poz. 238). Zgodnie bowiem z art. 1 ust. 1 konwencji akt ten stosuje się do wszelkiej umowy o zarobkowy przewóz drogowy towarów pojazdami, niezależnie od miejsca zamieszkania i przynależności państwowej stron, jeżeli miejsce przyjęcia przesyłki do przewozu i miejsca przewidziane dla jej dostawy, stosownie do ich oznaczenia w umowie, znajdują się w dwóch różnych krajach, z których przynajmniej jeden jest krajem umawiającym się.

Według Sądu Rejonowego zawarcie umowy przewozu było niesporne, natomiast wątpliwości dotyczyły jej treści, mianowicie wysokości uzgodnionego przez strony wynagrodzenia oraz tego, jaka stawka podatku VAT winna mieć do niego zastosowanie. Powódka twierdziła, iż stawka ta winna wynieść 23%, pozwana zaś – że 0% i wobec tego całe należne wynagrodzenie zostało zapłacone. Sąd wskazał, że podatek Vat jest podatkiem cenotwórczym, przepisy w tym względzie są przepisami z zakresu prawa publicznego, strony nie mogą zmienić umową stawki podatku. Natomiast oświadczenia składane przez nie przy zawieraniu umowy podlegają wykładni w celu ustalenia, co konkretnie było przedmiotem umowy, jako że przedmiot umowy decyduje o zastosowaniu takiej, a nie innej stawki VAT.

Sąd wyjaśnił, że przepisy art. 83 ust. 1 pkt 23 w zw. z ust. 3 pkt 3 ustawy o podatku od towarów i usług i § 9 ust 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 4 kwietnia 2011 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy

o podatku od towarów i usług stanowią, że do usługi transportu międzynarodowego ma zastosowanie stawka VAT 0; przez usługę taką rozumie się m. in. przewóz z miejsca nadania na terytorium państwa członkowskiego innego niż terytorium kraju do miejsca przeznaczenia poza terytorium Wspólnoty, lub odwrotnie, jeśli trasa przebiega na pewnym odcinku przez terytorium kraju. Stawka ta ma zastosowanie także do usług wewnątrzwspólnotowych, jeśli transport stanowi część usługi transportu międzynarodowego.

Odnosząc się do stanowisk stron Sąd skonkludował, że według powódki między stronami została zawarta umowa przewozu wewnątrzwspólnotowego, skoro miejsce nadania znajdowało się w Niemczech, a rozładunku w Polsce, wg pozwanego elementem umowy było także to, że towar opuści Unię Europejską, zatem świadczenie powódki będzie tym, o czym mowa w § 9 ust 1 pkt 2 rozporządzenia (część usługi transportu międzynarodowego), gdyż z treści umowy wynikało, że towar przeznaczony jest dla odbiorcy w Rosji.

W oparciu o orzecznictwo Sądu Najwyższego Sąd stwierdził, że na podstawie art. 65 k.c. stosować należy tzw. kombinowaną metodę wykładni oświadczeń woli. Metoda ta przyznaje w przypadku oświadczeń woli składanych innej osobie pierwszeństwo temu znaczeniu oświadczenia, które rzeczywiście nadawały mu obie strony w chwili jego złożenia (subiektywny wzorzec wykładni), wyprowadzając pierwszeństwo to z art. 65 § 2 k.c., zgodnie z którym w umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron, aniżeli opierać się na ich dosłownym brzmieniu. Gdy się zaś okaże, że strony nie porozumiały się co do treści złożonego oświadczenia woli, za prawnie wiążące należy uznać jego znaczenie ustalone według obiektywnego wzorca wykładni.

W niniejszej sprawie podstawowe znaczenie dla ustalenia treści umowy stron ma tekst zlecenia transportowego jako potwierdzenia wcześniejszych ustaleń, czynionych telefonicznie lub przez Internet. Sąd miał na względzie to, że strony są przedsiębiorcami, w szczególności zaś – że powódka trudni się działalnością transportową. W kierowanym do powódki na piśmie zleceniu znalazły się zapisy, które przy uwzględnieniu powyższych faktów oraz przy założeniu starannych zabiegów interpretacyjnych dają podstawę do twierdzenia, że zamiarem pozwanej było zlecenie powódce transportu, stanowiącego część transportu międzynarodowego, a powódka mogła i powinna była taki właśnie zamiar odczytać. Zeznania A. L. (prokurenta powódki) okazały się zdaniem Sądu w większości nieprzydatne dla rozstrzygnięcia. Świadek mówił o własnej ocenie przepisów (że w jego ocenie nawet jeśli w zleceniu byłaby informacja, że towar opuszcza UE, nie mógłby zastosować stawki VAT 0), a także o tym, że powódka nie ma uprawnień by wykonywać przewozy poza UE, co nie ma znaczenia w sprawie. Zeznał natomiast, że zapoznał się ze zleceniem i zauważył adnotację o stawce VAT 0, wskazując jednocześnie, że nie był informowany, że towar ma opuścić Unię, co jest istotne, bo wówczas kierowca musi przy załadunku odebrać odpowiednie dokumenty. W tym zakresie zeznanie jest niewiarygodne – w zleceniu wyraźnie zastrzeżono bowiem, że kierowca ma odebrać przy załadunku dokument EX, co potwierdza, iż w zleceniu były dane wystarczające do odczytania woli strony pozwanej, że przedmiotem zlecenia jest przewóz międzynarodowy (w rozumieniu przepisów o VAT, a więc między państwem UE a państwem trzecim).

Nadto zlecenie zawierało zastrzeżenie, że odbiorcą jest firma rosyjska. Także treść listu przewozowego pozwalała ten fakt odczytać, skoro jako miejsce przeznaczenia towaru wskazano P.. Wprawdzie list został wystawiony już po zawarciu umowy, ale jego treść jest zgodna z treścią zlecenia, zatem pozwala na pewne domniemania co do woli stron. W zleceniu zawarta została także informacja, że po wykonaniu przewozu powódce zostaną przesłane odpowiednie dokumenty (stosownie do § 9 ust 2 cyt. wyżej rozporządzenia, zgodnie z którym przepisy ust. 1 pkt 1-3 stosuje się pod warunkiem posiadania przez podatnika odpowiednich dokumentów, o których mowa w art. 83 ust. 5 pkt 1 ustawy), a przedstawiciel pozwanego zeznał, że list CMR, potwierdzający wywóz towaru do Rosji został powódce przesłany. Zeznanie to różniło się od zeznania A. L., jednak Sąd uznał je za wiarygodne, gdyż strona przedstawiła potwierdzenie nadania listu zwykłego (k. 37), a w korespondencji wysyłanej przez powódkę nigdy nie znalazła się prośba o dosłanie dokumentów potrzebnych do skorygowania faktury na stawkę 0, co pozwala przypuszczać, iż powódka takie dokumenty otrzymała. Nie można uznać za wiarygodnego wyjaśnienia, że A. L. zapisy o stawce VAT traktował jako informacyjne, czy będące częścią standardowo stosowanego formularza, skoro jednocześnie podkreśla, jak ważne jest zastrzeżenie, że kierowca ma odebrać dokumenty do odprawy celnej. Takie bowiem zastrzeżenie pojawiło się w zleceniu, a więc stanowiło czytelny sygnał, że towar będzie podlegał odprawie celnej. Jeśli przedstawiciel powódki widział pewne zapisy zlecenia i nie wyjaśnił ich, lecz postanowił zignorować, to nie może obecnie skutecznie

podnosić, że nie stanowiły one elementu umowy stron. Pozwana nie zgłaszała uwag co do sposobu wykonania przewozu, co pozwala domniemywać, że kierowca odebrał odpowiednie dokumenty, a więc musiał od pracodawcy otrzymać polecenia w tym zakresie. To także pozwala przypuszczać, że powódka miała świadomość, iż towar będzie wywieziony poza obszar Unii. Z tego względu za bardziej wiarygodne uznano zeznania przedstawiciela pozwanej, jako że korespondowały one z treścią zlecenia i listów CMR.

W rezultacie Sąd przyjął, że strony umówiły się na przewóz, będący częścią przewozu międzynarodowego, a do takiego przewozu zastosowanie ma zerowa stawka VAT. To zaś oznacza, że pozwana zapłaciła powódce całość należnego wynagrodzenia.

Sąd wskazał też, że nawet przy przyjęciu odmiennych wniosków co do mającej zastosowanie stawki VAT powództwo nie mogłoby zostać uwzględnione. Zlecenie zawiera bowiem informację o stawce frachtu 640 euro, bez wskazania, jak to się zwykle dzieje, że jest to stawka netto lub że będzie zwiększona o VAT. Wobec tego na podstawie takiej treści zlecenia także należałoby przyjąć, że kwota zapłacona odpowiada w całości umówionej (bo umowa opiewała na wynagrodzenie ostateczne), a jedynie powódka winna w inny sposób wystawić fakturę i odprowadzić należny podatek.

Sąd stwierdził, że dowody zgłoszone w piśmie z 2 października 2012 r. były spóźnione (art. 479¹² § 1 k.p.c.). Pełnomocnik powoda wskazywał, że potrzeba ich powołania pojawiła się po przesłuchaniu A. L. w związku z treścią kierowanych do niego pytań. Jednak nawet gdyby uznać tę argumentację za usprawiedliwioną, przekroczony został 2-tygodniowy termin na zgłoszenie nowych wniosków – świadek przesłuchiwany był 6.09.12., wnioski dowodowe zgłoszono 2.10.2012 r.

Uzasadnienie rozstrzygnięcia p kosztach procesu stanowiła art. 98 k.p.c. i § 6 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.02.163.1349 z późn. zm.).

Apelację od tego wyroku w całości wniósł powód, który zarzucił Sądowi: naruszenie art. 6 k.c. poprzez uznanie, że pozwana udowodniła, iż doręczyła pozwanej pismo z dnia 30 grudnia 2011 wraz z załącznikami i udowodniła, że towar objęty umową został wywieziony do Rosji; naruszenie art. 83 ust 1 pkt. 23 oraz ust. 3 ustawy o podatku od towarów i usług (w dalszej części uzasadnienia powoływanej jako ustawa o VAT) poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że przedmiotem umowy między stronami był transport towaru do Rosji; naruszenie §9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 4 kwietnia 2011 w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o VAT oraz art. 83 ustawy o VAT poprzez przyjęcie, że były podstawy do zastosowania stawki 0% w niniejszej sprawie; niezgodność ustaleń faktycznych w sprawie z treścią materiału procesowego poprzez przyjęcie, że pozwana doręczyła powódce pismo z dnia 30 grudnia 2011 oraz naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez przyjęcie, że z treści umowy między stronami wynika, iż jej przedmiotem był przewóz międzynarodowy w sytuacji, gdy przewóz był wykonywany wyłącznie na trasie Polska – Niemcy.

W oparciu o te zarzuty wniesiono o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie dochodzonej kwoty całości a ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Nadto na podstawie art. 380 k.p.c. wniesiono o rozpoznanie przez Sąd odwoławczy prawidłowości postanowienia o oddaleniu wniosków dowodowych wydanego w dniu 12 grudnia 2013.

W uzasadnianiu apelacji po zreasumowaniu przebiegu postępowania przedstawiono uzasadnienie powołanych wyżej zarzutów.

Pozwana wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego, przedstawiając w odpowiedzi na apelację polemikę z argumentacją skarżącego sprowadzającą się w konkluzji do afirmacji rozstrzygnięcia Sądu I instancji.

Sąd Okręgowy rozpoznając sprawę granicach apelacji zważył, co następuje:

Sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym, w związku z czym zastosowanie znajduje norma art. 511¹³ §2 k.p.c., zgodnie z którą jeżeli sąd drugiej instancji rozpoznając apelację nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

W niniejszej sprawie Sąd I instancji dokonał prawidłowej analizy materiału dowodowego i wyprowadził z niej prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd odwoławczy aprobuje. Prawidłowo też Sąd zakwalifikował stosunek prawny łączący strony i wyczerpująco przedstawił podstawę prawną rozstrzygnięcia. Sąd odwoławczy dzieląc tą ocenę, nie znajduje konieczności powtarzania argumentacji wyczerpująco prezentowanej przez Sąd I instancji.

W apelacji skarżący zarzuca Sądowi zarówno uchybienia procesowe jak i naruszenie prawa materialnego.

W pierwszej kolejności odnieść się należy do zarzutów naruszenia prawa procesowego jako rzutujących na poprawność ustaleń faktycznych Sądu. Prawidłowe ustalenia otwierają dopiero możliwość oceny zastosowania prawa materialnego.

W odniesieniu do zarzutów naruszenia prawa procesowego, skarżący podnosi po pierwsze zarzut błędnych ustaleń faktycznych a po wtóre – zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. Systematyzując prawnie wywody skarżącego przypomnieć należy, że podstawą prawną dla oceny materiału dowodowego jest norma art. 233 k.p.c. Zgodnie z art. 233 §1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Według zaś art. 233 §2 k.p.c. sąd oceni na tej samej podstawie, jakie znaczenie nadać odmowie przedstawienia przez stronę dowodu lub przeszkodom stawianym przez nią w jego przeprowadzeniu wbrew postanowieniu sądu

Przypomnieć należy, że zarzut naruszenia normy art. 233 k.p.c., dla swojej skuteczności (w świetle utrwalonego orzecznictwa SN), wymaga przedstawienia od skarżącego szczegółowego wywodu wskazującego, w których fragmentach ocena dokonana przez sąd I instancji narusza wzorzec oceny materiału dowodowego statuowany tym przepisem. Skarżący zatem winien wskazać w jakim miejscach wywód sądu narusza zasady logiki lub jest sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego, względnie jakie dowody zostały wadliwie przez Sąd I instancji pominięte w toku jego wywodu i jakie wnioski z tych dowodów powinien sąd przyjąć.

Skarżący zarzucając błędne ustalenia winien więc zwłaszcza wykazać, w odniesieniu do których środków dowodowych Sąd przedstawił wadliwą ocenę materiału dowodowego i jakie wnioski poprawnie Sąd winien z materiału procesowego wyprowadzić. Innymi słowy skarżący powinien więc przytoczyć nie tylko to, jak powinny brzmieć prawidłowe ustalenia faktyczne Sądu w oparciu o materiał dowodowy, lecz nade wszystko wskazać, jakie konkretnie błędy Sąd uczynił uznając poszczególne dowody za niewiarygodne, lub wywodząc z materiału procesowego niewłaściwe (sprzeczne z logiką lub zasadami doświadczenia życiowego) konkluzje.

W apelacji nie przedstawiono wywodu spełniającego powyższe przesłanki. Skarżący bowiem swoje wywody opiera wyłącznie o dowody korzystne dla jego stanowiska procesowego (zeznania prokurenta powódki – L.) i nie odnosi się do argumentacji Sądu I instancji, w oparciu o którą poczynił on ustalenia co do faktu przesłania powodowi dokumentów.

Nie przedstawiono zatem przesłanek podważających wiarygodność zeznań przedstawiciela pozwanej oraz nade wszystko nie wykazano, by dokonana przez Sąd Rejonowy ocena materiału dowodowego (sprowadzająca się do uwzględnienia treści umowy między stronami, z której wynikało wprost, że ze względu na destynację ładunku przewoźnik miał wystawić fakturę z zerową stawką podatku VAT oraz braku żądania przez powoda przesłania dokumentów, o których mowa w art. 83 ustawy o VAT wskazujących na przekroczenie granicy UE przez ładunek przewożony przez powoda w kontekście zeznań strony pozwanej co do wysłania tych dokumentów oraz wobec odmowy zapłaty podatku VAT przez pozwaną), naruszała zasady logiki lub doświadczenia życiowego.

W ocenie Sądu odwoławczego przy braku dowodów podważających zeznania przedstawiciela powódki w kontekście całokształtu materiału procesowego w szczególności wobec zawarcia w zleceniu transportowym zastrzeżenia co do dosłania dokumentów stanowiących podstawę wystawienia faktury z zerową stawką VAT, wywody i wnioski Sądu

Rejonowego przypisujące znaczenie bierności powoda w zakresie żądania przesłania takich dokumentów nie mogą być uznane za naruszające art. 233 §1 k.p.c.

Zgadając się zatem ze skarżącym, że wysłanie korespondencji handlowej, zawierającej istotne dokumenty, zwykłym listem stawia nadawcę w trudnej sytuacji dowodowej, jeśli chodzi o wykazanie faktu wysłania i doręczenia korespondencji, stwierdzić trzeba zarazem, że nie można a limine (jak to sugeruje apelujący) odrzucać możliwości wykazywania tego faktu poprzez osobowe źródła dowodowe i przyjmować, że Sąd winien negatywnie ocenić wiarygodność dowodu z zeznań strony pozwanej w sytuacji, gdy materiał dowodowy (w tym pośrednio również zachowanie powódki przed procesem) potwierdza stanowisko pozwanej.

W konsekwencji nie można też uznać, by doszło do wadliwych ustaleń faktycznych w zakresie objętym petitum apelacji.

Odnosząc się do zarzutów naruszenia prawa materialnego stwierdzić należy wstępnie, że nie budzi wątpliwości zasadność stanowiska Sąd I instancji co do cenotwórczego znaczenia stawki podatku VAT. Podatek jest ustawowym elementem wynagrodzenia za przewóz, niezależnym od woli stron (art. 3 ust1 pkt. 1 ustawy z dnia 5 lipca 2001 o cenach Dz.U.2013.385 j.t.) i kształtowanym przez przepisy prawa. Oznacza to, że ustalenie stawki VAT należnej od usługi przewozowej i stanowiącej elementem wynagrodzenia nie leży w kompetencji stron (nie jest objęte ich wolą) i w tym zakresie strony muszą podporządkować się przepisom prawa.

Zatem w niniejszej sprawie po spełnieniu warunków określonych ustawą o podatku VAT (przepisami rozporządzenia MF z dnia 4 kwietnia 2011 w sprawie wykonania niektórych przepisów tej ustawy) z mocy prawa stawka podatku VAT wynosi 0% co oznacza, że powód nie posiada po wykonaniu umowy roszczenia o zapłatę kwoty odpowiadającej podatkowi VAT obliczonemu do umówionego wynagrodzenia, niezależnie od tego, czy strony przed zawarciem umowy tą kwestię objęły przedmiotem negocjacji czy też pojawiła się ona dopiero w treści zlecenia przesłanego przez pozwaną jako dowód zawarcia umowy.

Sąd I instancji prawidłowo ustalił w świetle materiału procesowego, że pozwana wykazała, iż ładunek objęty umową między stronami opuścił terytorium Polski i został wyeksportowany do Rosji. Wykazano, że umowa między stornami była zawarta w wykonaniu transportu na jednym z odcinków transportu międzynarodowego w rozumieniu przepisu art. 83 ustawy o podatku od towarów i usług. Powódka nie przedstawiła żadnych dowodów podważających moc dowodową dokumentów przedstawionych przez pozwaną. Podnoszone na rozprawie odwoławczej kwestie dotyczące podejrzeń, iż w rzeczywistości pozwana spółka uczestniczy w procederze zmierzającym do omijania podatku VAT przez importerów spoza obszaru UE, nie znalazły potwierdzenia dowodowego w prezentowanym przez strony materiale dowodowym i jako takie nie mogą wpływać na ocenę poprawności zaskarżonego wyroku.

Zarzucając naruszenie art. 83 ust. 1 pkt. 23 ustawy o VAT skarżąca pomija fakt, iż Sąd nie traktował umowy między stronami jako umowę o przewóz poza obszar UE i zgodnie z twierdzeniami skarżącego ustalił, że umowa ta zobowiązywała przewoźnika do przewozu ładunku między punktami położonymi w Niemczech i Polsce.

Sąd wskazał natomiast wyraźnie, że wynagrodzenie z umowy między stronami objęte jest 0% VAT z uwagi na treść §9 ust 3 lit. d) rozporządzenia MF z 4 kwietnia 2011. Zgodnie z tym przepisem, za przewóz międzynarodowy uważa się między innymi również przewóz z miejsca nadania na terytorium innego członka UE do miejsca poza terytorium UE, jeżeli trasa przewozu przebiega przez terytorium Polski.

W niniejszej sprawie w świetle przedstawionych przy sprzeczności dokumentów znajdujących potwierdzenie w wynikach postępowania dowodowego przedstawionych przez Sąd I instancji taka właśnie sytuacja miała miejsce.

Zatem Sąd Rejonowy nie naruszył normy art. 83 ustawy o podatku VAT.

Naruszenia §9 ust. 2 rozporządzenia MF z 4 kwietnia 2011 skarżąca upatruje w tym, że nie otrzymała od pozwanej dokumentów, o których mowa w tym przepisie. Jak wskazano wyżej, w świetle wyników postępowania dowodowego

nie można zarzucić Sądowi wadliwych ustaleń w omawianym zakresie. Z materiału procesowego wynika, że do sprzeciwu dołączono odpisy dokumentów wymaganych przez rozporządzenie dla wykazania zerowej stawki podatku VAT. Powód w apelacji nie wskazuje, z jakich przyczyn dokumenty te powinny być uznane za niewystarczające w świetle cytowanych przepisów rozporządzenia. W związku z tym zarzut naruszenia §9 ust 2 rozporządzenia również uznany być musi za nieuzasadniony.

Za chybiony uznać należy zarzut naruszenia art. 6 k.c. Skarżący uzasadnienia dla swojego stanowiska w tym zakresie upatruje w wadliwym, jego zdaniem, uznaniu za udowodnione, iż pozwana doręczyła pozwanej pismo z dnia 30 grudnia 2011 wraz z załącznikami oraz udowodniła, że informowała powódkę jeszcze przed zawarciem umowy że ładunek będzie wywieziony do Rosji. Przypomnieć należy, że norma art. 6 k.c. przewiduje zasady rozkładu ciężaru dowodu. W związku z tym naruszenie tego przepisu może nastąpić w sytuacji, gdy Sąd obciąży negatywnymi konsekwencjami niewykazania okoliczności faktycznej tę stronę, która w świetle przepisów prawa materialnego nie miała obowiązku tej okoliczności dowodzić (nie wywodziła z nieudowodnionego faktu żadnych skutków prawnych lub była z udowodnienia tego faktu zwolniona z uwagi na domniemanie prawne). Nie zachodzi naruszenie tego przepisu w sytuacji, gdy Sąd błędnie oceni materiał dowodowy i uzna fakty za udowodnione. Poprawność ustaleń faktycznych Sądu bowiem oceniana jest w płaszczyźnie norm prawa procesowego (w szczególności art. 233 k.p.c.) nie zaś w płaszczyźnie normy art. 6 k.c. Z tej przyczyny zarzut naruszenia art. 6 k.c. wobec jego uzasadnienia również nie mógł odnieść skutku.

Brak jest podstaw dla uwzględnienia wniosku skarżącego o ocenę prawidłowości wydanego w dniu 12 marca 2013 postanowienia o oddaleniu wniosku dowodowego strony powodowej. Z protokołu rozprawy nie wynika bowiem, by obecny na rozprawie pełnomocnik powoda zwrócił uwagę Sądu na uchybienie art. 479¹² §1 k.p.c. (poprzez oddalenie wniosku dowodowego, który zdaniem apelującego nie był objęty sankcją prekluzyjną) oraz by wniesiono o wpisanie zastrzeżenia do protokołu. Stosownie do treści art. 162 k.p.c. powód utracił zatem prawo do powoływania się na uchybienie Sądu w dalszym toku postępowania i obecny wniosek o kontrolę instancyjną postanowienia dowodowego z dnia 12 marca 2013 nie może odnieść skutku. Skarżący nie przedstawił żadnych okoliczności wskazujących na to, że zachował prawo do kwestionowania zwalczanego w apelacji postanowienia dowodowego.

Z tych przyczyn stosując normę art. 385 k.p.c. orzeczono o oddaleniu apelacji.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono stosując normę art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. Na zasądzone na rzecz pozwanego jako wygrywającego postępowanie odwoławcze w całości koszty składa się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego ustalone w stawce minimalnej adekwatnej dla wartości przedmiotu zaskarżenia, stosownie do treści §6 pkt. 2 w zw. z §12 ust. 1 pkt. 10 i §2 ust 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t. jedn. Dz. U. 2013 roku, poz. 490).